

Ούσης Οψίας

/ Γνώμες

«Ούσης ὀψίας τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ τῇ μιᾷ τῶν σαββάτων...»

(Ἰω. 20, 19)

• **π. Δημητρίου Μπόκου**

Μὲ τὴν ἀναστάσιμη διθυραμβικὴ ἀπόλυση «Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν...» ὁ Ἑσπερινὸς τῆς Ἀγάπης ἔφτασε στὸ τέλος του. Ὁ χαρμόσυνος ἀπόηχός του ἔσμιξε μὲ τὰ σποραδικὰ κελαδήματα, ποὺ διακόπτοντας τὴν ἀπαλὴ σιγαλιὰ τῆς πρώτης ἐκείνης λαμπροφόρου ἡμέρας, ἀποχαιρετοῦσαν τὶς τελευταῖες ἀχτίνες τοῦ ἡλίου ποὺ ἔγερνε. Τὸ γαλήνιο δειλινὸ τῆς ἄθωνίτικης γῆς ἀγκάλιαζε μὲ θεϊκὴ ὁμορφιὰ τὴν ἀναστημένη ἀνοιξιὰτικὴ φύση. Μὲ εὐφρόσυνη λάμψη στὰ πρόσωπα καὶ ὑπερκόσμια γλυκύτητα στὶς καρδιές τους οἱ μοναχοὶ ἀποσύρονταν ἀπ’ τὸ καθολικὸ τῆς μονῆς στὰ κελιά τους.

Δυὸ φιγοῦρες λοξοδρόμησαν ἀπὸ τὴ χαλαρὴ ὁμήγυρη, ἔσυραν ἀργὰ τὰ βήματά τους μέχρι τὸν φυσικὸ μεγαλειώδη ἐξώστη ποὺ σχημάτιζαν τὰ ψηλὰ βράχια πάνω ἀπὸ τὴ θάλασσα. Ἀκούμπησαν στὰ προστατευτικὰ κάγκελα ἀτενίζοντας τὸ ἀπέραντο γαλάζιο τοῦ οὐρανοῦ καὶ τοῦ νεροῦ, ποὺ πῆρε νὰ σκουραίνει

ἀνεπαίσθητα στὸ σβήσιμο τοῦ πασχαλιάτικου δειλινοῦ.

- Γέροντα..., μίλησε ὁ νεότερος.

- Τί εἶναι, Σωφρόνιε; εἶπε ὁ ἀσπρομάλλης γέροντας σκυμμένος πάνω ἀπ' τὴν ἀπότομη προεξοχή.

- Νά, σκέφτομαι, γέροντα, τὴν πρώτη ἐκείνη βραδιά. Ὅταν γιὰ πρώτη φορά, «οὔσης ὀψίας τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ», ὁ Χριστὸς ἐμφανίστηκε ἀναστημένος στὸ ὑπερῶο τῆς Ἱερουσαλήμ. Τί μέρα στ' ἀλήθεια κι ἐκείνη! Τί μοναδική στιγμή! Πόση χαρὰ πῆραν οἱ μαθητές του! Τί πρωτόγνωρα, ἀνεπανάληπτα αἰσθήματα ἔνιωσαν! Πόση ἀνακούφιση καὶ εἰρήνη χύθηκε στὶς μέχρι τότε σπαραγμένες καρδιές τους!

- Ἔχεις δίκιο, παιδί μου, ἔτσι εἶναι. Δὲν μπορούμε νὰ φανταστοῦμε τὸ μεγαλεῖο μιᾶς τέτοιας στιγμῆς. Τὸ πόσο ἀνέλπιστα οἱ μαθητές βρέθηκαν ἀπὸ τὴ μιὰ κατάσταση στὴν ἄλλη! Ἀκριβῶς, ὅπως τοὺς τὸ εἶχε ὑποσχεθεῖ λίγο νωρίτερα ὁ Χριστός: «Πάλιν ὄψομαι ὑμᾶς καὶ χαρήσεται ὑμῶν ἡ καρδιά». Πιστὸς στὴν ὑπόσχεσή του, δὲν τοὺς ἄφησε γιὰ πολὺ στὴν ἀφόρητη θλίψη. Ἡ λύπη τους μεταστράφηκε σὲ χαρά. Καὶ τέτοια χαρά, ποὺ κανένας στὸ ἐξῆς δὲν θὰ μπορούσε νὰ τοὺς τὴν ἀφαιρέσει.

- Πόσο τυχεροὶ ὅσοι ἀξιώθηκαν νὰ ζήσουν μιὰ τέτοια ἐμπειρία! Νὰ βρεθοῦν πρόσωπο μὲ πρόσωπο, «ἐνώπιος ἐνωπίῳ», μὲ τὸν ἀναστημένο Χριστό!

- Εἶναι ἀξιοζήλευτοι πράγματι! Ποιὸς δὲν θὰ λαχταροῦσε κάτι τέτοιο! Νά 'ναι παρών, ὅταν αὐτοπροσώπως ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς ἐπισκεπτόταν τοὺς μαθητές του! Τί συναντήσεις ἀξέχαστες θὰ 'ταν αὐτές!

- Μακάρι νὰ ζούσαμε στὰ χρόνια ἐκεῖνα, γέροντα!

- Μακάρι, παιδί μου, ναί! Μὰ καὶ πάλι δὲν εἶναι αὐτὸ τὸ σπουδαιότερο. Καὶ ὁ Θεὸς δὲν ἀδικεῖ κανέναν, ξέρεις. Ξεχνᾷς τί εἶπε στὸν Θωμᾶ, ποὺ ἤθελε, σώνει καὶ καλά, νὰ τὸν ἰδεῖ γιὰ νὰ πιστέψει;

- «Μακάριοι οἱ μὴ ἰδόντες καὶ πιστεύσαντες». Γίνεται νὰ μὴν τὸ θυμᾶμαι, γέροντα; Μά, πῶς νὰ τὸ κάνουμε; Μπορεῖς νὰ μὴ ζηλεύεις μιὰ τέτοια εὐκαιρία;

- Μιλᾷς μὲ τὸ συναίσθημα, παιδί μου, τώρα. Μὰ ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅπως σοῦ εἶπα. Ὁ Χριστὸς δὲν κάνει ἀδικίες ποτέ. **Φανερώθηκε μὲ τέτοιο τρόπο πολλὰς φορὲς καὶ σ' ὅλες τὶς ἐποχές.** Πολλοὶ τὸν συνάντησαν πραγματικά, χωρὶς νὰ τὸν δοῦν μὲ τὰ σωματικά τους μάτια.

- Δὲν ἀμφιβάλλω, γέροντα...

- Καὶ ὅλοι αὐτοὶ δὲν ἔνιωσαν στὶς καρδιές τους τίποτε λιγότερο ἀπὸ τὴν ἀναστάσιμη χαρὰ καὶ τὴν εἰρήνη, ποὺ τότε ἔδωσε στοὺς μαθητές του.

- Ἐσύ, γέροντα, θὰ ἔχεις ζήσει κάτι τέτοιο σίγουρα, δὲν εἶναι ἔτσι;

Ὁ γέροντας δὲν βιάστηκε νὰ ἀπαντήσει. Σὰν κάτι νὰ σκεφτόταν.

- Θὰ προτιμοῦσα νὰ σοῦ πῶ γιὰ κάποιον ποὺ γνώρισα στὴ νεαρή μου ἡλικία, πρὶν ἀκόμα γίνω ἐδῶ στὸ Ἅγιον Ὅρος μοναχός, εἶπε τελικά.

- Μὲ μεγάλη μου χαρὰ θὰ τὸ ἀκούσω, γέροντα.

Ὁ γέροντας Σιλουανός, μεγαλόσωμος, ἐπιβλητικός, λευκοπόλιος, ἔγειρε λίγο, ψαχούλεψε μὲ τὸ χέρι του τὴν πέτρινη προεξοχὴ τοῦ βράχου καὶ κάθισε. Βύθισε ξανὰ τὸ βλέμμα του στὴν ἀπεραντοσύνη τῆς θάλασσας. Ἀνακάλεσε στὴ γερασμένη του μνήμη εἰκόνες ἀπ' τὸ βαθὺ παρελθόν. Βάλθηκε ἀργὰ-ἀργὰ νὰ τὶς μεταφράζει μὲ τὴ βαθειὰ φωνή του σὲ λόγο γλαφυρό.

- Ἦταν τότε ποὺ ὑπηρετοῦσα τὴ στρατιωτικὴ μου θητεία στὴν Ἀγία Πετρούπολη, σὲ τάγμα σκαπανέων ποὺ ἀνῆκε στὴν αὐτοκρατορικὴ φρουρά. Ἀπ' τὴ νεανικὴ μου ἐκείνη ἡλικία σκεφτόμουν ἤδη τὸν Ἄθωνα καὶ τὴ μοναστικὴ ζωή. Ἡ σκέψη αὐτὴ μὲ ἔκανε προσεκτικό, συγκρατημένο στὴ συμπεριφορὰ μου. Ἦμουν ἥσυχος καὶ καλὸς μὲ τοὺς συναδέλφους μου, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ μὲ ἀγαποῦν ὅλοι καὶ νὰ μὲ θεωροῦν εὐχάριστο καὶ πιστὸ φίλο τους. Στὴν ὑπηρεσία μου ἦμουν πάντα πρόθυμος καὶ μὲ ἐκτιμοῦσαν πολὺ. Μέσα μου ὅμως δὲν ἔπαυα νὰ σκέφτομαι τὸν Θεὸ καὶ νὰ μετανοῶ γιὰ τὶς ἁμαρτίες μου ἀδιάκοπα. Γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ οἱ φίλοι μου δὲν παρέλειπαν, καλοπροαίρετα βέβαια, νὰ μὲ πειράζουν συχνά.

Ἔτσι κάποτε, παραμονὴ μιᾶς γιορτῆς, ἔχοντας ἄδεια ἐξόδου ἀπὸ τὸ στρατόπεδο, μὲ τρεῖς φίλους μου ἀπὸ τὸ ἴδιο τάγμα πήγαμε γιὰ διασκέδαση στὴν πόλη. Ἡ Ἀγία Πετρούπολη, πρωτεύουσα τότε τῆς Ρωσίας, ἦταν μιὰ τεράστια, πανέμορφη μεγαλούπολη. Μπήκαμε σὲ μιὰ μεγάλη ταβέρνα μὲ πολλὰ φῶτα καὶ δυνατὴ μουσικὴ. Παραγγείλαμε φαγητὸ καὶ βότκα καὶ ἡ παρέα δὲν ἄργησε νὰ ἔρθῃ στὸ κέφι. Ἐγὼ ὅμως δὲν συμμετεῖχα καὶ πολὺ. Βλέποντάς με σχεδὸν σιωπηλό, μὲ ρωτᾷ ἕνας ἀπὸ τοὺς συντρόφους μου:

- Τί σκέφτεσαι, Συμεών; (Ἦταν τὸ παλιό μου ὄνομα, τὸ κοσμικό). Τί συμβαίνει καὶ εἶσαι διαρκῶς ἀμίλητος;

- Ἦ, νά! ἀπάντησα ἐγώ. Σκέφτομαι, ὅτι ἐμεῖς τρῶμε καλὰ καὶ πίνουμε βότκα σ' αὐτὴ τὴν ὑπέροχη ταβέρνα, ἀκοῦμε μουσικὴ καὶ γλεντᾶμε μὲ τὴν καρδιά μας. Ὅμως αὐτὴ τὴν ὥρα στὸ Ἅγιον Ὅρος γίνεται ἀγρυπνία καὶ οἱ μοναχοὶ

προσεύχονται ὅλη τὴ νύχτα. Ποιὸς λοιπὸν ἀπὸ ὅλους μας θὰ ἔχει καλύτερη θέση στὴν κρίση τῆς Δευτέρας Παρουσίας; Ἐμεῖς ἢ αὐτοί;

Ἡ παρέα μου, ἄλλο ποὺ δὲν ἤθελε, ἔσκασε στὰ γέλια.

– Τί ἄνθρωπος εἶναι αὐτὸς ὁ Συμεών! εἶπε ἓνας τους. Ἐμεῖς διασκεδάζουμε ἀκούοντας τὴν ὠραία μουσική μας, κι αὐτουνοῦ ὁ νοῦς εἶναι στὸ Ἅγιον Ὄρος καὶ στὴν κρίση.

Παρόλα αὐτὰ μὲ ἀγαποῦσαν καὶ ἀποζητοῦσαν πάντα τὴν παρέα μου. Ὅσο γιὰ μένα, ἡ διάθεση αὐτὴ δὲν μὲ ἐγκατέλειπε σχεδὸν ποτέ, σὲ ὅλη τὴ διάρκεια τῆς στρατιωτικῆς μου ὑπηρεσίας. Ἡ σκέψη τοῦ Ἀθωνα μὲ παρακινοῦσε νὰ στέλνω ἐκεῖ πολλές φορές καὶ χρήματα γιὰ τὶς ἀνάγκες τῶν μοναχῶν. Ἐνα καλοκαίρι λοιπὸν, καθὼς τὸ τάγμα μου μετακινήθηκε καὶ στρατοπέδευσε κάπου γιὰ θερινὴ διαβίωση καὶ ἐκπαίδευση, πῆρα τὴν ἄδεια νὰ πεταχτῶ στὸ κοντινότερο χωριὸ γιὰ νὰ στείλω λίγα χρήματα στὸ Ἅγιον Ὄρος.

Ἐνῶ πλησίαζα στὰ πρῶτα σπίτια, βλέπω νὰ πετάγεται ξαφνικὰ ἓνα τεράστιο σκυλὶ καὶ νὰ τρέχει καταπάνω μου. Ἔπασχε ἀπὸ λύσσα. Ὅταν ἔφτασε κοντά μου καὶ ἦταν ἔτοιμο νὰ μὲ δαγκώσει, γεμάτος φόβο εἶπα μονάχα: «Κύριε, ἐλέησον»! Μόλις πρόφερα τὴ μικρὴ αὐτὴ προσευχή, ἀμέσως μιὰ δύναμη ἀπώθησε μακριὰ τὸν σκύλο. Λὲς καὶ χτύπησε πάνω σὲ κάποιο ἀόρατο ἐμπόδιο. Γύρισε ἀμέσως καὶ ἔτρεξε πρὸς τὸ χωριό, ὅπου ἔκανε μεγάλη ζημιὰ σὲ ἀνθρώπους καὶ ζῶα. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ μοῦ ἔκανε βαθειὰ ἐντύπωση. Κατάλαβα πόσο κοντά μας εἶναι ὁ Θεὸς καὶ πόσο πρόθυμος νὰ μᾶς βοηθήσει. Μέσα μου ἔγινε πιδὲ ἔντονη ἡ μνήμη τοῦ Θεοῦ.

Ζώντας μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ καὶ χωρὶς ἐγὼ νὰ τὸ ἀντιλαμβάνομαι ἄμεσα, ἡ ὅλη μου συμπεριφορὰ ἐπιδροῦσε πάνω στοὺς ἄλλους στρατιῶτες μὲ τρόπο θετικὸ καὶ καλὸ. Εἶναι τὸ γεγονὸς γιὰ τὸ ὁποῖο κυρίως θέλω νὰ σοῦ μιλήσω.

Ἦταν τὸν καιρὸ ποὺ κάποια σειρὰ ἀπολυόταν. Χαρούμενοι οἱ στρατιῶτες μάζευαν τὰ πράγματά τους κι ἐτοιμαζόντουσαν νὰ γυρίσει ὁ καθένας στὸν τόπο του. Καὶ ἐνῶ συνέβαινε αὐτὸ καὶ ἔφευγαν ὅλοι γιὰ τὰ σπίτια τους γεμάτοι χαρά, ἓνας στρατιώτης φερόταν παράξενα. Δὲν ἔδειχνε καμιὰ χαρὰ ποὺ τελείωνε ἡ θητεία του. Καθόταν μέσα στὸν θάλαμο τοῦ λόχου του πάνω στὸ κρεβάτι του μὲ τὸ κεφάλι σκυμμένο.

– Γιατί κάθεσαι λυπημένος; τὸν ρώτησα. Δὲν χαίρεσαι ποὺ τελείωσες τὸν στρατὸ καὶ θὰ πᾶς τώρα πάλι στὸ σπίτι σου;

- Δυστυχῶς δὲν χαίρομαι! ἀπάντησε ὁ στρατιώτης. Ἔλαβα γράμμα ἀπὸ τοὺς δικούς μου μὲ πολὺ ἄσχημα νέα. Μοῦ γράφουν ὅτι ἡ γυναίκα μου στὸν καιρὸ τῆς ἀπουσίας μου γέννησε παιδί.

Ἡ θλίψη του ἦταν τόση, ποὺ δὲν μπόρεσε νὰ συνεχίσει. Κατάλαβα τὸ δράμα τοῦ δυστυχισμένου στρατιώτη. Στὸν μακρὸ χρόνο τῆς θητείας του ἡ γυναίκα του εἶχε μπλέξει μὲ ἄλλον, ξέφυγε. Κούνησε τὸ κεφάλι του μὲ μιὰ ἔκφραση, ὅπου ἦταν ἀνακατεμένα στενοχώρια, θυμός, θιγμένος ἐγωισμός.

- Δὲν ξέρω πλέον τί νὰ κάνω μαζί της! Μὲ τί τρόπο νὰ τὴν ἀντιμετωπίσω; Φοβᾶμαι πολὺ. Δὲν ἔχω καμιὰ διάθεση νὰ πάω πιά στὸ σπίτι μου.

Ἐγὼ ξαφνιαστήκα πολὺ. Προσπάθησα νὰ συνέλθω λίγο καὶ τοῦ μίλησα ὅσο πιὸ ἥρεμα μπορούσα.

- Ὅμως καὶ σύ, ὅλον αὐτὸ τὸν καιρὸ ποῦ ὑπηρετεῖς, δὲν πῆγες κάποιες φορές στὰ συνήθη κέντρα;

Ἐννοοῦσα τοὺς οἴκους χαλαρῶν ἡθῶν, καταλαβαίνεις... Ἡ στρατιωτικὴ θητεία ἦταν μακρὰ (δυὸ χρόνια καὶ περισσότερο κάποιες φορές) καὶ οἱ στρατιῶτες σύχναζαν δυστυχῶς τακτικὰ σὲ τέτοιους οἴκους.

- Ἔε, ναί, ἔχεις δίκιο, μοῦ ἀπάντησε, σὰν νὰ τὸ θυμόταν μόλις τότε. Κάποτε κι ἐγώ...

- Νὰ λοιπόν, ποὺ καὶ σὺ δὲν μπόρεσες νὰ ἀντέξεις! τοῦ λέω. Γιατί λοιπὸν νομίζεις ὅτι γι' αὐτὴν θὰ ἦταν εὐκόλο; Καὶ σὺ βέβαια εἶσαι ἄντρας, δὲν κινδυνεύεις ἀπὸ τὶς συνέπειες, εἶσαι στὴν ἀσφάλεια. Ἐκείνη ὅμως εἶναι γυναίκα, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή μπορεῖ νὰ τὸ πάθει. Σκέψου λοιπὸν ποῦ πῆγαινες κι ἐσὺ καὶ τί ἔκανες. Καὶ εἶσαι περισσότερο ἔνοχος ἐσὺ ἀπέναντί της, παρὰ ἐκείνη ἀπέναντί σου... Συγχώρησέ την... Πῆγαινε στὸ σπίτι σου, **πάρε τὸ παιδάκι σὰν δικό σου** καὶ θὰ δεῖς ὅτι ὅλα θὰ πᾶνε καλά.

Νὰ πάρει τὸ ξένο παιδὶ σὰν δικό του! Μὲ κοίταξε, λὲς καὶ τὸν χτύπησε κεραυνός. Πῶς θὰ μποροῦσε νὰ γίνει κάτι τέτοιο; Τοῦ φάνηκε ἀδύνατο. Καὶ ὅμως, πράγμα παράξενο, ὁ ἀρχικός του λογισμὸς δὲν κράτησε πολὺ. Ὑποχώρησε γρήγορα. Ἦταν καλοπροαίρετος ἄνθρωπος, φαίνεται, καὶ κατὰ κάποιο τρόπο θαυμαστὸ καὶ μυστικὸ, ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ μὲ τὰ λόγια μου ἐπέδρασε μέσα του. Ἡ ψυχὴ του τὸ ἀποδέχτηκε καὶ ἄρχισε νὰ ἡρεμεῖ. Ἡ βαρεὶὰ στενοχώρια ποὺ τὸν πλάκωνε σὰν μαῦρο σύννεφο, σηκώθηκε σιγὰ-σιγὰ καὶ ἐξατμίστηκε. Σὰν νὰ φώτισε ἓνας ἥλιος λαμπερὸς τὸ σκοτάδι ποὺ ἦταν ἀπλωμένο μέσα του.

Μὲ τὴν καρδιά του ἀλαφρωμένη μάζεψε τὰ πράγματά του καὶ ἔφυγε γιὰ τὸ χωριό του. Στὴν οἰκογένειά του ἡ κατάσταση ἦταν ἤδη πολὺ δύσκολη. Καθόντουσαν ὅλοι σὲ ἀναμμένα κάρβουνα. Κανένας δὲν ἤξερε τί θὰ ἀκολουθοῦσε. Κανένας δὲν μποροῦσε νὰ προδικάσει τὴν ἀντίδρασή του. Ὅταν πλησίασε στὸ σπίτι του, οἱ γονεῖς του βγῆκαν πρῶτοι νὰ τὸν ὑποδεχτοῦν μὲ μισὴ καρδιά. Τὰ σκυθρωπά τους πρόσωπα μαρτυροῦσαν τὴν ἐσωτερικὴ τους καταπόνηση, τὴν καταθλιπτικὴ στενοχώρια ποὺ τοὺς βάραινε. Παραπίσω, στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ, εἶχε σταθεῖ ἡ γυναίκα του. Κρατοῦσε τὸ μωρὸ στὴν ἀγκαλιά της. Ἔτρεμε ὀλόκληρη. Περιμένοντας τὴν καταιγίδα νὰ ξεσπάσει, ἡ καρδιά της σπαρταροῦσε ἀπὸ φόβο, θλίψη, ἀγωνία καὶ δειλία. Προέβλεπε τὸ μέλλον της ζοφερό.

Μὰ γιὰ μεγάλη τους κατάπληξη, ὁ στρατιώτης ἀγκάλιασε μὲ χαρὰ τοὺς γονεῖς του καὶ τοὺς φίλησε. Κατόπιν ἔτρεξε χαρούμενος στὴ γυναίκα του. Τὴν ἀγκάλιασε τρυφερὰ καὶ τὴ φίλησε κι αὐτήν. Πῆρε τὸ βρέφος ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της, τὸ σήκωσε στὰ χέρια του ψηλὰ καὶ τὸ φίλησε κι αὐτό. Ἔμειναν ὅλοι σύξυλοι. Τὸν κοίταζαν παραξενεμένοι βαθιά. Ποτὲ καὶ μὲ τίποτε δὲν θὰ μποροῦσαν νὰ φανταστοῦν τέτοια ἐξέλιξη. Ἕνα παρήγορο φῶς εἰσόρμησε στὶς σκοτεινιασμένες τους ψυχές. Μιὰ πρωτόγνωρη συγκίνηση τοὺς ἔπνιξε κι ἄφησαν τὰ μάτια τους νὰ τρέξουν ἐλεύθερα. Μπῆκαν στὸ σπίτι πλημμυρισμένοι ὅλοι ἀπὸ χαρά. Μιὰ καινούργια μέρα, λαμπερή, ἀνέφελη, χαρούμενη, ἀνέτειλε στὴ θλιβερή τους ζωὴ. Τὸ σπίτι τους ἔλαμψε σὰν νὰ ἔταν Λαμπρή.

Μὰ ὁ καλὸς σου στρατιώτης δὲν σταμάτησε ὥς ἐκεῖ. Ἀφοῦ ξεκουράστηκε στὴ γαληνεμένη πιά ἀτμόσφαιρα τοῦ σπιτιοῦ του, τὶς ἐπόμενες μέρες ἄρχισε νὰ γυρίζει στὸ χωριό, γιὰ νὰ χαιρετήσῃ συγγενεῖς καὶ γνωστούς, τοὺς συγχωριανούς του ὅλους. Μαζί του εἶχε παντοῦ τὴ γυναίκα του. Ὁ ἴδιος κρατοῦσε στὰ χέρια του τὸ βρέφος σὰν δικό του παιδί. Ὅλοι οἱ χωριανοὶ γιόρτασαν τὸν ἐρχομὸ του. Ὅλων οἱ ψυχές ἀναπαύτηκαν. Ὅλο τὸ χωριὸ χάρηκε πραγματικά. Δὲν περίμεναν τέτοια θαυμαστὴ ἐξέλιξη.

Πέρασαν μῆνες, ἐγὼ εἶχα ξεχάσει πιά τὴν κουβέντα μου μὲ τὸν στρατιώτη ἐκεῖνο. Δὲν ἤξερα κὰν τί ἀπέγινε, ποιὰ ἦταν ἡ συνέχεια στὸ πρόβλημά του. Μὰ δὲν μὲ ξέχασε ἐκεῖνος. Μετὰ ἀπὸ ἀρκετὸ καιρὸ ἔλαβα ἓνα γράμμα του, γεμάτο πολλὰς

εύχαριστίες για τὴ καλὴ καὶ σοφὴ συμβουλή μου, ὅπως ἔλεγε. Μοῦ ἔγραφε ὅτι τὴν ἀκολούθησε κατὰ γράμμα καὶ βγῆκε πολλαπλὰ κερδισμένος. Συγχώρησε τὸ σφάλμα τῆς γυναίκας του καὶ ὅλα πῆγαν κατ' εὐχὴν. Δὲν φανταζόταν ἀπὸ πρὶν τὴ χαρὰ καὶ τὴν εἰρήνην ποὺ θὰ πλημμύριζαν τὴ ζωὴ του. Ἐγινε ἄλλος ἄνθρωπος. Ἐζησε στὸ ἑξῆς εἰρηνικὰ καὶ ἀγαπημένα μετὰ τὴ γυναίκα του. Τὸ σπιτικό τους ἦταν πάντα μιὰ φωτεινὴ, ζεστὴ ἀγκαλιά.

Ὁ γέροντας Σιλουανὸς σταμάτησε νὰ μιλάει. Ἐμεινε γιὰ λίγο βυθισμένος στὶς μακρινὲς ἀναμνήσεις. Γοητευμένος ὁ νεαρὸς ὑποτακτικὸς τὸν ἄκουγε εὐλαβικά. Δὲν τολμοῦσε νὰ διακόψει τὴ σιωπὴ του. Μὰ τελικὰ δὲν κρατήθηκε.

– Αὐτὸ καὶ ἂν ἦταν θαῦμα πραγματικό, γέροντα!

– Εἶναι τὸ μεγαλύτερο θαῦμα, παιδί μου! Πολλοὶ νομίζουν πῶς τὸ σπουδαιότερο εἶναι νὰ ἀναστήσεις νεκρούς, νὰ βγάλεις δαιμόνια, νὰ θεραπεύσεις ἀρρώστους. Μὰ εἶναι πολὺ πιὸ σημαντικὸ θαῦμα καὶ ἀνώτερο ἀπὸ ὅλα αὐτά, τὸ νὰ νικήσεις μέσα σου τὸ κακὸ καὶ νὰ μεταμορφώσεις τὴν καρδιά σου. Νὰ ἀναστηθεῖς.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, παιδί μου Σωφρόνιε, δὲν ζοῦσε στὰ χρόνια τοῦ Χριστοῦ. Δὲν εἶδε μετὰ τὰ σωματικά του μάτια ποτὲ τὸν Χριστὸ ἐπὶ τῆς γῆς. Δὲν ἀξιώθηκε τὸ βράδυ τῆς πρώτης ἐκείνης ἀναστάσιμης μέρας, «οὔσης ὀψίας», νὰ τὸν ἀντικρύσει ἀναστημένο ὅπως οἱ ἀπόστολοι. Δὲν τὸν ἄκουσε νὰ τοῦ ἀπευθύνει προσωπικὰ τὸν παρήγορο χαιρετισμὸ «εἰρήνη ὑμῖν». Δὲν εἶχε τὴν καλὴ τύχη τοῦ Θωμᾶ νὰ τὸν δεῖ μετὰ τὰ μάτια του, νὰ τὸν ἀκούσει μετὰ τὰ αὐτιά του, νὰ τὸν ψηλαφήσει μετὰ τὰ χέρια του, νὰ τὸν πιστοποιήσει μετὰ ὅλες του τὶς αἰσθήσεις. Δὲν ἔζησε τὴν ἔκρηξη τῆς χαρᾶς τῆς στιγμῆς ἐκείνης ποὺ ἔνιωσαν οἱ μαθητές, «ιδόντες τὸν Κύριον». Ὅμως, σὲ τί τὸν ἔβλαψε αὐτό; Δὲν πλημμύρισε καὶ ἡ δική του ζωὴ ἀπὸ τὴν ἀναστάσιμη χαρὰ καὶ εἰρήνην ποὺ ὁ Κύριός μας χάρισε τὸ βράδυ ἐκεῖνο σὲ ὅσους τὸν εἶδαν ἀναστημένο;

– Φαντάζομαι πῶς ναί, γέροντά μου!

– Ἀκριβῶς, ἔτσι εἶναι, παιδί μου! Ποιὸς δὲν θὰ ἠέλε, σὰν ἄνθρωπος, νὰ εἶναι παρών, ὅταν τὸ βράδυ ἐκείνης τῆς ἡμέρας ὁ Χριστὸς ἐμφανίστηκε φωτεινός, ὑπέρλαμπρος, ὀλοζώντανος στοὺς μαθητές του; Ὅμως νά, ποὺ ὁ Χριστὸς δίνει ἀπλόχερα τὴ χαρὰ καὶ τὴν εἰρήνην του καὶ τώρα καὶ πάντοτε σὲ ὅποιον τὴν ἀξίζει. Τὸ νομίζεις ὅμως εὐκόλο αὐτὸ ποὺ ἔκαμε ὁ θαυμάσιος ἐκεῖνος ἄνθρωπος;

– Ὅχι βέβαια!

– Ἐκανε κάτι ποὺ εἶναι πράγματι ἀφάνταστα δύσκολο γιὰ τὸν καθένα μας. Ὁ Θεὸς τὸν φώτισε καὶ εἶδε σωστὰ τὸν ἑαυτό του. Ἐπесαν τὰ λέπια ἀπὸ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς του καὶ ἔφτασαν νὰ βλέπουν καθαρὰ καὶ βαθιά. Στράφηκε λίγο πρὸς τὰ μέσα, πρόσεξε τὰ δικά του λάθη περισσότερο. Ἐκανε τὴν αὐτοκριτική του.

Τόλμησε τὴν αὐτομεμφία, θεώρησε πιδ ἔνοχο τὸν ἑαυτό του, πράγμα ποὺ δὲν εἶναι πρόθυμος κανένας μας νὰ κάνει. Ταπεινώθηκε, εἶδε τὴ γυναῖκα του καλύτερή του, ἔβαλε τὸν ἑαυτό του κάτω ἀπ' αὐτήν. Ἔκρινε τὰ δικά του σφάλματα βαρύτερα, τὰ δικά της ἐλαφρότερα πολὺ. «*Κάρφος*» τὰ δικά της, ἓνα σαριδάκι ἀσήμαντο. Δοκάρι ὁλόκληρο τὰ δικά του. Αὐτὴ ἦταν ἡ σωτήρια μυστικὴ διαδρομὴ τῆς ψυχῆς του.

– Για νὰ φτάσω ἐγὼ σὲ κάτι τέτοιο, γέροντα, δὲν μοῦ εἶναι ἀπλῶς δύσκολο, μὰ καὶ ἀδιανόητο ἀκόμα!

– Ἀκριβῶς, παιδί μου! Φαντάζεσαι πόση ταπείνωση, καλοσύνη, ἀπλότητα καὶ διάκριση χρειάστηκε, γιὰ νὰ νιώσει σὲ τέτοιο βαθμὸ τὴ δική του ἀθλιότητα καὶ νὰ συγχωρήσει εἰλικρινὰ καὶ βαθιὰ τὴ σύντροφό του; Γι' αὐτὸ ἡ ἀγάπη του γι' αὐτὴν ἔγινε ἀκλόνητη. Πῶς νὰ μὴν τὸν ἀγαπήσει κι ἐκείνη παράφορα μὲ μιὰ στέρεη, ἀταλάντευτη ἀγάπη, μ' ἓνα βαθὺ σεβασμὸ; Καὶ πῶς νὰ μὴν ἐπισκεφτεῖ ὁ Χριστὸς μιὰ τέτοια ψυχὴ; Πῶς νὰ μὴν τῆς χαρίσει τὴν ἀναφαίρετη εἰρήνη καὶ χαρά, ποὺ ἔδωσε στοὺς μαθητὲς του τὴ βραδιὰ τῆς πρώτης ἐκείνης ἀναστάσιμης μέρας;

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν ὄντως μακάριος. **Ἀξιώθηκε νὰ δεῖ πραγματικὰ τὸν Χριστὸ** ποὺ ἀναστήθηκε καὶ νὰ τὸν κρατήσῃ μέσα του ζωντανὸ γιὰ μιὰ ὁλόκληρη ζωὴ. **Ἦταν ἓνας ἀναστημένος ἄνθρωπος...**

Γέροντας καὶ ὑποτακτικὸς σῶπασαν ξανά, βυθίζοντας τὸ νοητὸ βλέμμα τους σὲ ἀδολεσχία φιλόθεη. Ἡ ὥρα ὅμως μάζεψε, καιρὸς νὰ πᾶνε καὶ στὰ κελιά τους. Στὸ λυκόφως τοῦ Ἰθῶνα οἱ δυὸ φιγοῦρες κινήθηκαν ἀργά. Τὸ σούρουπο ἄπλωνε κιόλας μουντὸ παραπέτασμα σὲ θάλασσα καὶ οὐρανό.

Μὰ ἀβασίλευτη φώτιζε μέσα τους «*τῆς ἡμέρας ἐκείνης, τῆς μιᾶς τῶν σαββάτων*», ἡ ἀνέσπερη ἀνταύγεια... Ἀσβηστη ἔφεγγε στὶς μακάριες ψυχές τους.

Πάσχα 2022

(Ἡ ἱστορία βασίζεται σὲ ἀληθινὸ περιστατικό. Βλ. **Ἀρχιμ. Σωφρονίου, Ο ΓΕΡΩΝ ΣΙΛΟΥΑΝΟΣ**, ἐκδόσεις «ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΥΨΕΛΗ», α' ἔκδοση, Θεσσαλονίκη [1973;], σ. 18-21).